

Eleccions, confusions

Un servidor, practicant impenitent i assidu del vici infame de la informació, lector infatigable de diaris i setmanaris valencians, catalans, espanyols i de mitja dotzena de països més, observador (al meu quiosc habitual) de titulars de diaris verinosos que mai no compraré, seguidor quotidià de noticiaris de televisió, etcètera, encara no s'ha recuperat de l'espectacle (per donar-li algun nom) de les passades eleccions catalanes, des de la convocatòria fins als resultats, passant per la precampanya i la campanya. He seguit atentament, des de fa dècades, eleccions de tota mena i de tot abast, de casa i de fora, d'Itàlia, de França o dels Estats Units (espere que el meu vici, la pràctica del qual cada dia m'ocupa una part del matí –la resta és treball, és a dir, literatura–, em serà perdonat el dia del judici...), i no recorde haver conegut un procés electoral més discutit, i més mal comprès i mal interpretat, com el recent de Catalunya. No recorde tanta ideologia disparada, discordant, discutida, i en moltes ocasions desbaratada, aplicada a la idea mateixa de la votació i dels seus efectes possibles, plausibles o terribles. Ni tanta il·lusió, tanta aprensió, tanta esperança i tanta condemna a l'infern o, en el millor dels casos, a un purgatori llarguíssim i fred. Llegint els diaris de Barcelona i de Madrid (inclosa, en aquest cas, alguna ullada subreptícia als més immunds i fanàtics, sobretot per curiositat antropològica), el grau de distància i la sensació de constatar que hi ha mons paral·lels sense ponts ni contacte, em podia provocar conclusions descoratjadores. Llegint la premsa italiana, francesa, alemanya, britànica o nord-americana (Internet és un invent fatal: facilita irresistiblement el meu vici...), constatava que en molts casos la ignorància és abismal, i que la necessitat de comprendre un fenomen abans desconegut els porta a fer comparacions incongruents: fins i tot l'insigne i intel·ligentíssim Claudio Magris pretenia entendre el catalanisme posant-lo en el mateix sac que la Lega Nord, que ja són ganes de no entendre res. Llegint la premsa espanyola, la part immensa d'ignorància (ignorància culpable, en deia el Catecisme al col·legi: ignorants perquè no volen saber) és superada amb escreix per la part de mala voluntat i mala fe, de prejudicis i d'hostilitat, per dir-ho amb paraules suaus. I això en els articles d'intel·lectuals,

Joan Francesc Mira

professors, escriptors, historiadors, filòsofs o economistes que escriuen en diaris d'allà (només un?) que es consideren civilitzats i progressistes. En els altres, llegint els titulars o fent-hi un colp d'ull veloç, ja no és únicament ignorància i

mala fe, és mala bava i odi desfermat, a més d'amenaques gens dissimulades.

Deu ser que, si no poden "salvar Espanya" guanyant l'amor dels catalans, volen salvar-la abocant-los a la por. Tal com salvaren els Països Baixos, o com salvaren els països d'Amèrica (que la Constitució de Cadis, ara tan celebrada, declarava part integrant de la nació espanyola... quan ja es congruava la rebel·lió –inconstitucional, evidentment– que els portaria en pocs anys a la independència), i fa poc més d'un segle salvaren l'espanyolíssima Cuba. Doncs bé, després de tot això (inclosa una petita exhibició de les clavegueres oficials), arribà el resultat de les eleccions que havien de ser històriques i definitives, i arribà la confusió general. Catalunya ha dit que estima Espanya, afirmaven uns. Adéu, Mas. Fracàs del sobiranisme. S'ha acabat la fantasia. Espanya guanya. O bé: Clara majoria independentista. El poble català vota pel referèndum. Augment del sobiranisme. O bé, en titulars més petits: L'esquerra no ha de fer Mas president. Mas és l'únic president possible. I en fi, un xinès (no necessàriament importador de quincalla), un neozelandès (no necessàriament jugador de rugbi) o un extraterrestre (no necessàriament marcià), arribats en viatge turístic, amb un intèrpret per traduir-los les interpretacions dels fets de la setmana o del dia, haurien hagut d'acudir ràpidament a l'hospital amb símptomes d'esvaniment, mareig, confusió i buidor de cervell. I això vol dir també que m'estime molt més prendre amb calma i humor la matèria, perquè si la prenguésseriosament i amb teories espesses i grosses, jo també hauria d'anar a l'hospital. Disculpeu, doncs, la falta d'espessor en un tema on aquests dies i mesos n'hi ha hagut tanta. Aparentment, només aparentment.

PS. Parlant de confusions, m'agrada ben poc aquesta senyera amb un triangle blau i un estel blanc, procedent de Cuba si no vaig errat, on els colors afegits són del tot incompatibles amb els originals. És infinitament més estètica i clara la que porta l'estel roig sobre fons groc.

“Llegint la premsa espanyola, la part immensa d'ignorància (ignorància culpable, en deia el Catecisme al col·legi: ignorants perquè no volen saber) és superada amb escreix per la part de mala voluntat i mala fe, de prejudicis i d'hostilitat, per dir-ho amb paraules suaus.”